

ВІРШІ ПІЗНЬОГО ПЕРІОДУ

Україна

Народ обідраний до нитки,
Народ обкрадений до тла.
Народ оплачує всі збитки,
Що влада зрадна завдала.

Народ звели до купи гною.
Народ – то зайва владі «річ».
Народ мовчить. Він став ізгоєм –
Таким, як був впродовж сторіч.

Мовчать «заступники» народу,
Відгризши кусень з пирога.
Хоч на устах у них «свобода» –
В руках тримають батога.

Принишкли «вільні» профсоюзи.
Корито в кожного своє...
І набивають грішне пузо –
Для них усе на світі є.

Грабують Неньку-Україну,
Чужі грабують і свої;
Пан Президент, його родина,
Всі президентські холуї.

Кінця безкарності не буде,
А правосудності не жди:
Гуляє мафія повсюди,
З'єднавши з владою ряди.

Програють Неньку-Україну
І продадуть тебе, НАРОД,
Чужим хазяям за безціну;
Чекай, чекай нових господ...

Народ обідраний до нитки,
Народ обрадений до тла.
А ми з тобою станем свідки,
Кому нас влада продала.

1995 р.

Наш Київ

Наш Київ – це справді величність...
Колиска народів Русі.
У ньому незмірена вічність.
Він завжди в завидній красі.

Тут дихає все стариною;
Тут грізний Олег князував.
В державу міцною рукою
Всю Русь Ярослав об'єднав.

Минула могутність в соборах,
Що пам'ять віків стережуть,
Прикрасивши Київські гори,
Нащадкам показують путь.

Тут долі людські загубились...
Тут велич і сором епох.
Дрімаять собори на схилах
І стомлений стогне Дніпро...

м. Київ, Першотравневий парк, 1966 р.

Із Старого Заповіту

Помер Ісаак, обманутий жоною,
І Яковом – молодшим із синів.
Ісав – простяк, хоч добрий сам душою
І серцем чистий... Справедливий гнів.

Ревека, мати, підлість проявила:
Обманутий, обдурений Ісав.
Отець Небесний! О, небесні сили,
Навіщо ж гріх отой запанував?

Великий Боже, що існуєш всюди,
Ти бачиш, можеш і велиш рабам!
А тебе знову обдурили люди,
Як і давно із Євою Адам.

І з того часу світ брехнею вкрило.
Брехня – це філософія віків;
Це чорне Сатани вітрило,
Який на грішну землю прилетів.

Сам Сатана – це витвір божий...
Хто ж без гріха на світі може бути?
Не можуть смертні, а боги не хочуть;
Сам Сатана – це гріх богів, мабуть?..

Обман з брехнею в купі світом правлять.
В убранстві кривда, правда – в ганчірках;
Брехню, обман та лицемірство – славлять.
Завжди конає правда в ланцюгах.

27.02.2000 р.

Розкидав Рим юдеїв по всім світі.
Селились скрізь. І між слов'ян...
Селилися, як правило, у місті.
Пізніше – подолали океан*.

Юдеї торгували та міняли;
До їхніх рук лягав любий товар;
Обходили закони «досконало»,
Вдавались часто до буртальних чвар.

* *Атлантику*

Бунти та війни – їх рук діло –
До власних вигод зводили вони,
При всіх невгодах, так уміло,
Відмівши міру власної вини,

В усі часи і всюди, і всім людом –
В юдеїв філософія така.
Бо іншою вона уже не буде –
Залишиться такою у віках.

Для них цей світ – усі багатства в світі,
Все золото, алмази – все для них.
Це гої неспроможні зрозуміти:
«Юдеїв поважати, як святих».

«Це божі люди, – так сказав Мойсей –
Бо інша думка – то хула на Бога»...
В усі віки пильнують фарисеї –
Від тих, еретиків, пересторога.

24.07.2000 р.

Із Нового Заповіту

Пройшли тисячоліття і віки.
Мільярд овець зростили іудеї;
Давно пісок засипав їх кістки.
А скільки тайн схоронено землею.

Дороги від Єгипту до Єфрату,
Від моря мертвого до Асирійських гір,
Від Анатолії до Еміратів;
Ходили іудеї і в Алжир.

Водили каравани із Китаю –
Шовковий шлях пізнали теж.

Шовками торгували в Перському краї,
І тим звязкам уже не стало меж.

По землям тим стрічають сірі кості.
Жертовники нагадують богів,
Що в різний час з'являлися «у гості»
Із невідомих поки що світів.

А скільки тайн ховають небеса,
Що бачили на цій землі священній:
Як Бог-Отець Спасителя послав
І опікає землі ці щоденно.

Спаситель наш – то Дух Святий Отця,
Прийшов на Землю рятувати грішних,
Очистити заблудливі серця
Від їх гріхів – по-Божому – невітшних.

•••••

Явивсь Спаситель. Засвітились зорі;
Нова епоха Землю обняла.
До нього потяглися хворі
Душою й тілом страждущі тепла.

Він лікував і всюди правду сів;
Робив добро. Боровся проти зла.
Він був Пророк, Святитель. Він – Месія.
А з Ним по світу слава вічна йшла...

Мов кістка в горлі став Він фарисеям –
Жерцям небожим, що чинили суд
Над темним людом Іудеї
З показом на Мойсеєвий Талмуд.

Мов «хрестоносці» в дохрестовій вірі
«Крамолу божу» подавляли злом.

З лица набожні, а душею – звірі;
Їх скарбівниці – за потрійним дном...

...І от Голгофа. Хрест... На нім Спаситель,
Прикутий цвяхами. Гаряча кров стіка...
Син Галілеї – цей Святий Учитель –
Отця небесного рука...

•••••

...Туман в очах. Уже не чути болю.
Юрба юдеїв щось кричить, гуде...
Ось він затих, підвладний Божій волі,
Ось голова на груди упаде...

...І раптом темрява покрила простір.
Шаленна буря загула. І грім
Та блискавиці рвали небо в злості,
Земля здригнулась, затряслась під ним.

І повалились храми рукотворні,
Дерева падали великі і малі,
Усе навколо стало чорним, чорним
І потонуло у пекельній мглі.

На землю падали без тямі іудеї,
Молили Бога, щоб простив їм гріх...
Отак збулось пророцтво Єремії,
Отак «звернувся» Саваот до них...

...Та от затихло... Мертва тиша всюди...
Мовчав (помер) Спаситель на хресті...
Всевишній бачить: зрозуміли люди...
Що вони стануть відтепер не ті...

...Ще ніч пройшла. І сонце освітило
Цей грішний Світ. Уже й пташки летять...

Та дивина – з гробниці зникло тіло
Спасителя для вічного життя...

І стріла Галілея свого Сина.
Ісус із мертвих назавжди воскрес;
Він, як найбільша на Землі людина,
Явився людям прямо із небес...

•••••

Дві тищі літ, уже в христовім часі,
У муках людство прожило –
Масони скрізь колотить людські маси
І фарисеї всюди чинять зло!..

17.05.2000 р.

Пам'ять

Давно гармати відгріміли.
Шумить пшениця – жовтий килим;
Стоять задумливі берізки;
Зорю стрічають обеліски;
У бронзі – воїни-солдати
В руках стискають автомати.
...Бабуся сива жде ще сина,
Що безвісті в війну загинув.
Вдова старенька – ваша мати –
Вже внуків провела в солдати;
Болять, болять ночами рани
У посивілих ветеранів.
І сняться їм фронтові друзі,
Що мертві залишились в лузі,
І ті, що йшли до перемоги;
Далекі фронтові дороги;
Міста зруйновані повсюду;
На чорних попелищах – люди
І жах війни – маленькі дітки,

Що залишилися сирітки,
І очі мажуть кулачками,
І плачуть – поруч мертва мама.
А табір смерті, крематорій:
Встають замучені і хворі –
Запалі очі... ребра... шкіра...
Чи є стражданням людським міра?..
Вони прийшли, прості солдати,
Фашистську свастику зірвати,
Звільнити людство від ярма;
І помирили не дарма.
Червоний травень. Над Рейхстагом
Боець в руках з червоним стягом.
Священний символ Батьківщини
Нас об'єднав в тяжку годину;
Народу гнів, народу сила
Чуму фашистську роздавила.
Гойдає степ озимину...
Все рідше згадують війну...

1975 р. (уривок із поеми «КШБ»)

УКРАЇНА

Україно, рідна моя Нене,
Батьківщино сонячна моя!
Над тобою пронеслись вогненні
Бурі смерті. Плавилась земля.

Скільки раз тебе топтали орди?..
Скільки ран нанесено тобі?..
Скільки крові... І народ твій гордий
Скільки раз здіймався в боротьбі...

Знову й знову з попелу вставала.
Навесні, завітчана в стрічках,
У росі діток своїх купала
На світанні, мов чарівний птах.

З жайворона піснею злітала...
Небо голубе в твоїх очах,
Сонце твою душу зігрівало,
Хлібом красувалася в степах.

Скільки раз чужинці мордували,
Скільки раз смоктали з тебе кров?..
Діточок у рабство продавали,
Жертвою була підлотних змов...

То чужинці. Що тут дивувати.
Біль в душі, коли твій «старший брат»
Може «попросити» тебе з хати,
Може в душу навіть наплювать...

Та не брат, а ті, що крутять «братом».
Брат в недолі, в злиднях, як і ми.
Брат той знає ті ж сталеві ґрати
Славної імперської тюрми.

Ті, що встали, билися за тебе –
Знищені, розтерті «вороги».
Тому свідок лиш похмуре небо
Та ганьба, злослів'я навкруги.

Ти синів найкращих – Прометеїв,
З відчаєм і болем у душі,
Хоронила... І перед зорею
Плакала над ними – біль душив.

...Встань, Тарасе! Глянь на Україну...
Вийди із могили хоч на мить.
На Україну шлють лиху годину,
Хочуть нашу Неньку задушить.
Україно! Рідна моя зоре,
Матінко знедолена моя,

Розтинає груди підлий ворог,
Видирає очі немовлят.

Сором нам... Ото ми такі діти...
Сором нам, що на колінах ми...
Нам ганьба, що можемо терпіти
Вічний гніт... І звиклись до тюрми...

Україно! Рідна моя Нене!
Буде над тобою ще блакить
І блакитно-золоте знамено
В твоїм небі скрізь замаюрить!..

*1967 р., с. Будище, Звен-ський р-н,
Черк. обл.*

22 ТРАВНЯ

У Києві, в центрі міста –
Червона будова.
Перед нею в сквері, в листях
Тарас хмурить брови.

Та будова червоніє
Від сорому, кажуть.
А Тарас? Про що він мріє?
Ото думи «вражі».

Усміхнись, Тарасе, просим;
Подивись навколо.
Ми тепер не ходим босі,
Ми не ходим голі.

Ми тепер... Та ж подивися!
Ми культурні стали.
Рай тобі такий не снився –
Які ідеали!

Ми чужого научились
І своє тлумачим.
І, як ти, Тарасе милий,
Не плачем, не плачем.

Тепер все у нас чудово...
А яка культура!
Яка стала твоя мова
Та література!

Не пізнав би ти, Тарасе,
Кобзаря Нового.
Там тепер такі прикраси
Від іншого бога...

А твій «день травневий,»^{*} може,
Тут не відзначають?
Справжнє свято! Боже, боже...
Свято всього краю.

На тім святі задаремно
Пофотографують.
Коли ж зовсім стане темно –
Міцно «поцілують».

В'яжуть бантики на руки,
Дивно – із «сириці».
Викидають такі трюки,
Що і не присниться.

А потім, Тарасе милий,
«Садять» на машини
І везуть, везуть щосили,
Посвистують шини;

* 22 травня

Везуть в поле, аж за місто
І там «бенкетують».
То ж бо в місті дуже тісно
І твоя статуя.

А «лицарів» ти б побачив –
Отих, що «частують»...
Гарні хлопці... Ух... добрячі –
Такі «нагодують»

Рідну матір, свого батька,
І сестру, і брата...
Славно служать хлопці в «дядька»
Біля «Апарата»...

...Стихне поле. В ніч спочине.
Трави вмиють роси.
То твоєї України
Пролилися сльози...

Не журись, Тарасе. Досить!..
Не нахмурюй брови.
Не дивися, любий, косо
На оту будову...

1967р., Київ.

ПОЕТОВІ

Стою на придніпровській кручі:
Дивлюсь могилу «земляка».
Який гігант – поет могутній,
Громадянин. Син кріпака...

Його нема. Тут тільки тління.
Та правда - жар його душі –
Живе в майбутніх поколіннях;
Її не можна задушити.

Вона завжди серця нам гріє,
Хвилює, радує, зове.
Іде крізь бурі віковії,
Дарує все нове й нове.

То джерело з глибин народу.
Вона – кохання, його біль.
І служить справі благородній,
Стрічає друзів звідусіль,

Мов матері любов велика,
Життя і силу нам дає;
І розум батька. Він нас кликав
Вивчать чуже, ростить своє.

Вона – троянди чудо-квіти
В криштальній ранковій росі.
Вона, мов сонце, світить, світить
З новою силою для всіх...

•••••

Тут бджоли мед беруть іскристий,
Пісні співають солов'ї
На кленах. Тихо шепче листя
Вірші поетові свої.

І дивиться поет суворо
У далину, де хмари сплять;
Там ненавидять його слово...
Їм нашу душу не пізнають...

І наші придніпровські кручі,
Пшенично-синій небосхил...
В низу реве, кипить Славутич,
Біліє піна його хвиль.

м. Канів, травень 1974 р.

САНА (БАЛАДА)

Приснився сон мені:
У пеклі я неначе,
У царстві Сатани,*
Там всюди мертві плачуть.

Навколо лиш пітьма.
Крізь неї регіт чути:
Балдіє Сатана
Від трупної отрути.

Він тягне в інший світ,
Дорога брудом вкрита.
Конає людський рід
В пекельних лабіринтах.

...Ось і «чавунний міст»,
За мною «стальна брама»
І річка, повна сліз, –
Ціна людської драми.

Вже чути гул Землі –
(Це дійсність чи це сниться?);
Виблискують в імлі
Червоно-чорні птиці.

А обрій весь горить.
ВІН «скелі» в прірву рушить;
І кожна, кожна мить
Вкидає мертві душі.

Палац*** в імлі стоїть;
Там Він живе. А далі
Смола всюди кипить,
Стоять чорти засмаглі.

І кожний біс з багром,
Проткнувши грішним спину,
Зачепить за ребро –
В смолу киплячу кине.

Балдіє Сатана –
Для нього насолода.
А нам життя нема:
Немає назад ходу...

Біблійний Сатана –
Могутній та вродливий;
А цей – «ЧУМА СТРАШНА»,
До того ж, юродивий. (авт.)

...Ось Він на ноги звівся,
Оглянув все лукаво,
Покликав того Біса****,
Що працював «на Славу».

«Працюють добре, бачу,
Твої чортячі браття.
Але потрібно краще,
Не бачу в них завзяття.

Цього для мене мало!
Здирайте шкіру з грішних,
Щоб марно не пропала;
До того ж, це потішно!..

А здерши шкіру, миттю
Посипте спину сіллю!!!
В нове тисячоліття!!
Там буде вам дозвілля!!

Ого ж, працюйте справно,
Як віддані холопи!
Біси ви мої славні,
Ми ввійдемо в Європу!!!

Біси оті – служаки,
Що з грішними чинили?!..
...Загавкали собаки
І сон мій перебили...

м. Київ, 24.08.98 р. (День незалежності)

Донор

Блілого, худого зустрів я хлопчину,
Йдучи від зупинки додому.
«Де кров тут здають», –
запитав мене стримано..
В очах його крилася втома.

Ви донор, напевне, – мене здивувало.
«Не донор. Та мушу... На їжу немає.
За кров дещо платять... Але це так мало.
Отак я свій хліб добуваю.

Завод * не працює. Без грошей відпустка.
Доводиться вихід шукати.
Квартира порожня. Осталась, мов пуста;
Та ще й хвора мати.»

І я показав на знайомий будинок,
Де кров'ю людською торгують..
Отак «наша влада» затягує в ринок
Тебе, Україно, народ твій мордує.

* з-д «Більшовик»

А діти твої, Україно, безправні
І мусять рятунку шукати.
Чи в інших світах, як «останні»,
Чи власне життя продавати.

Яка ж наша влада ганебна, злочинна;
І сорому в неї немає;
Це ж знов геноцид. І вона в тім причина,
Що діється в рідному краї.

Стоять – не працюють гігантські заводи,
Поля поросли бур'янами.
А ти все мовчиш, мій народе,
І ладен мовчати роками.

Недаром колись, ще давно, до Богдана,
Поляки нас «бидлом» прозвали.
Ми варті того, бо ми любим кайдани –
Ото наші всі ідеали...

Чужинські реклами красуються всюди –
Заморське життя обіцяють.
Не вір їм, народе. Не буде, не буде...
Від голоду знов помирають...

Фашизм задушили. Полпота спіймали;
І «наші злочинці» «керують»...
Грабують Вітчизну; і все для них мало.
На крові людській бенкетують.

Поїдьте за місто. Які там маєтки...
Царі отакого не мали.
Там влади підступної маріонетки;
Там зрадної влади квартали.

Блідого, худого зустрів я хлопчину,
Що донором став по неволі.
Тим донором стала моя Україна –
Така її, грішної, доля.

м. Київ, вересень 1997 р.

Мідне ягня (Україна - 99)

Оце приснилося мені,
Немов я на рибалці;
Сиджу на вербній стороні,
Що у Скляревій балці*.

Навколо тихо. Рання рань;
Духмяний запах літа.
Повзе над озером туман,
Купають верби віти.

Порушить тишу: тільки хлюп –
То скинувся десь короп.
Такого щоб спіймать на суп,
Оце якраз би впору.

І знову стихло. Раптом бачу,
Підходить хтось до мене.
Це незнайомий наче;
Я придививсь... О нене...

І тут відразу опізнав:
Та це Тарас Шевченко...
До сходу сонця поспіша
Пейзаж писать раненько.

* Склярева балка примикає до озера, що біля села Будище. В глибині балки, з лівої сторони знаходиться провал Гайдамацького льоху, викопаний у часи Коліївщини повстанцями. Всі ці місця називаються Гупалове.

«Здоров, рибалко», – тихо каже.
Сідає поруч. Змовк на мить.
«Клювать не хоче, риба вража, –
Кажу йому, – «і ви ловить?..»

ТАРАС:

Оце іду я навмання
Через поля, яри, городи,
Шукаючи своє ягня,
Що металевої породи*.

Шукаючи, забрів сюди.
Згадав літа юнацькі.
Колись тут пас... Втекло води...
Так, тут місця рибацькі...

РИБАЛКА:

Колись, давно – сто літ назад
І раки тут водились.
Тепер і карасеві рад, –
Кажу йому, – часи змінились...»

ТАРАС:

«...Часи змінились... Всюди зрада,
Брехня, корупція, обман...
«Безсмертна мафія» при владі;
Вона грабує громадян.

Вона – то горе для народу;
Продасть і батечка вона
За долар клятий, що у моді;
За всі нещастя їй вина.

* Ягня, відлите із бронзи, входить до єдиної композиції пам'ятника Т. Г. Шевченка «Мені тринадцятий минало». В 1998 р. «ягня» було спільно і вкрадено на металолом. В час написання твору велось розслідування цієї справи міліцією.

А що з Вітчизною зробили?..
Вже хочуть землю продавати;
Ото ж піднявся я з могили,
Щоби свідомо проти стати.

Ходив до пекла і до раю,
Але такого бардака
Ніде не бачив. І не знаю,
Чи є де влада така?..

В країні царство беззаконня;
Чим день – згущається п'їтьма:
Бездарний виродок на троні –
У нього совісті нема;

Мою Красуню-Україну
Обдерти так, так сплюндрувати,
Перетворити у руїну –
Ще гірше, ніж татарська рать!..

Налите серце болем, гнівом;
Я бачу муки – не життя.
Он ветерани хворі, сиві
Штурмують звалище сміття,

Шукаючи скоринку прїлу...
Від жиру бісяться пани...
Будують їм палаци, вілли –
Що там рівнять до старини?!..

Мене чїпляють, як ікону,
Щоб і тепер служив панам.
Дїлки під іменем закону
Народ грабують... Сором нам

За це терпіння рабське, вічне;
І не народ, а бидло ми.
Тому і доля в нас трагічна;
Не хочем стати ми людьми.

Який наш уряд?.. Яка влада?..
Такої не було ніде...
«Керують» нами казнокради;
Нас згряя шахраїв веде.

Завмерли фабрики, заводи –
«Режим» їх розорив до тла.
А скільки підлостей і шкоди
Зробила влада для села?..

Тотальним стало безробіття.
Трудящі наші – жебраки;
А що нас жде в новім столітті,
Мої шановні земляки?..

Чужа культура в Україні,
Цвіте розпуста... Наркосвіт,
Неначе повінь до нас ринув,
Несучи бруд, насильство, СНІД...

Немає завтрішнього дня;
Тікає молодь з України...
А в пресі й радіо – брехня,
Одне тріпають: ринок, ринок...

І про Бушир* я чув і знаю:
Керманіч проявив «талант»...
Хай Слобожанщина «вітає»
Цей «стратегічний варіант»!..

* м. Бушир, Іран, АЕС

Брехливі наші «демократи»,
А дехто з них ще і поет...
На Україну їм начхати –
Важливий свій авторитет.

Замок навіки мій земляк * ,
Той, що з Вільхівця. Рухом правив...
Отримав від престолу ЗНАК,
А потім і небесну славу...

Левко, Левко! Дивись тепер...
Що скажуть добрі твої очі?
Чому мовчиш? Чому завмер?
Яке майбутнє ти пророчиш?

Шановний Хмаро! А де ти?
В тобі ми бачили героя.
Ти не здаси їм висоти!
Ти не складеш, як інші, зброї?!..

А ти, Морозе, глянь на мить
На всю обдерту Україну...
Чи в тебе серце не болить,
Що наша Батьківщина гине??..

Кума твоя державу гробить;
Агент у Лисого **
У неї втілені особи:
Троянський кінь і Сатана...

.....

Ще довго говорив поет
І дуже, дуже хвилювався;

* *Лідер Народного Руху України*

** *Лідер розкольніцької партії (ПСПУ)*

Усе він бачив наперед,
Про все, без винятку, дізнався.

Замовк Тарас. І стало тихо;
Шептав ледь чутно очерет;
І я почув, як тяжко дихав
Життям замучений поет.

І от він мужньо зібрав сили,
Піднявшись, глянув у мій бік:
«Запам'ятай, що говорили»...
І мовчки у тумані зник.

•••••

Проснувся я. Ломило спину.
Перед очима – віщій сон:
Як нашу Матір-Україну
Здали злочинці у полон.

Будище, 7.01.1999 р.

Еплог

Повсюди масони при владі.
Вони захопили весь світ.
Це рак незліковний. Насправді,
Це чортом задуманий рід.

Вони каламутять народи
Вже понад дві тисячі літ,
Щоб гої не стали до згоди,
Щоб в рабстві втонув людський рід...

ПЕКЛО*

Страхіття пекла: муки стогін смертних;
Біси повсюду і смола кипить;
А Сатана свої пильнує жертви,
Коли якась з них вирветься на мить.

Працює пекло. Цех гігантський наче.
Людське створіння – «гріш йому ціна».
Померло тіло, а душа ще плаче,
І тішиться тим горем Сатана.

Він роздирає їм, нещасним, груди
І в злості серце вириває геть.
Відтявши голову, плює у мертві губи;
Його життя – це душ нещасних смерть.

...Один повстав. Він був занадто смілий!
Команда «взять» – і тисяча чортів
Його взяла. Ось безголове тіло...
Так сталося. Так Сатана велів...

Він син орлів високого Кавказу
І матері із молодих Карпат.
Він Сатані не підкоривсь ні разу,
І голову відсік пекельний кат.

Великий Боже! Скільки ж пекло буде?
Коли ж закінчиш в пеклі цю війну?
Коли ж як люди будуть жити люди?
Коли ж скараєш, врешті, Сатану?

*14.12.2000 р. м. Київ,
Присвячено Г. Гонгадзе.*

* Україна

Гадюче сплетіння

Гадюче сплетіння –
Це злучення зла,
Саркоми коріння
Нам Кучма підклав.

Це муки мільйонів –
Замучений рід;
Це – рабство і стогін,
Страшніше, ніж СНІД.

Це – смерть для культури,
Це – біль від утрат;
Це – Кучма нас дурить
І ти кучмократ.

Зажерливі гади,
Ви мучите світ.
Страшна ваша влада,
Вона – геноцид.

Обдерли нас... Мало!..
Грабуєте знов;
Ви ж скільки накрали...
Ви б випили й кров...

Заводи та банки
І все навкруги
Не ваше ж, подонки,
Людські вороги.

Вам дачі на морі –
Завершиний рай;
Нам вічнеє горе –
Чорнобильський край,

Сплюндровані села
Та мертві поля.
Це – вільна Вітчизна?
Уже без Кремля...

Он діти голодні,
Кругом – бандитизм.
Так, слуги народні, –
Оце ваш кучмізм.

Кона Україна.
Народ вимира...
Коли ти людина –
Боротись пора!..

2002 р.

РУССКИМ МАТЕРЯМ

Русские матери! Что ж Вы молчите?
Гибнут детишки Ваши в Чечне.
Так повелел неразумный правитель –
Главный преступник в этой войне.

Их по траншеям зароят землею.
Вам похоронки на память пришлют.
Дескать, за Родину пал он героем...
Снимут с довольствия, имя сотрут...

Русские матери! Стыд перед миром:
Вы поручили убийцам детей.
Их подчинили воле вампира;
Шлет их на смерть алкоголик-злодей.

Нет, не послали они своих деток.
Ихние дети растут капитал;
В барах сидят и кутят на банкетах.
С ихних детишек никто не пропал.

Русские матери, что ж вы молчите!
Где Ваше сердце, Ваша душа?
Сын Ваш в окопе остался убитый...
Вспомните Кольку, еще малыша...

Там, на земле обпаленной, израненной,
Вы искалечили целый народ –
Русские изверги – приемники Сталина;
Это вам так не пройдет.

Встанет Кавказ, вот погодите.
То не Молдова и не Литва.
Будет там крови, ухнется правитель,
Кровью наполнятся Терек, Кура.

Кровью российской, чеченской, абхазской,
Кровью ухнется Двуглавый орел.
Русские матери – это не сказка,
Это Борис ваш осел...

Слава Чечне, горделивой и смелой,
Слава тебе, справедливый народ.
Дай Вам бог силы, дай Вам бог веру,
Пусть к Вам победа придет!

Декабрь 1994 г., г. Киев

АГІТАТОРИ

В глухі села із столиці
В справах агітації
Їдуть «нові українці»
Від адміністрації*.

Везуть цукор, везуть мило,
Навіть ліки всякі.

* *Адміністрація президента*

«Це вам, люди... Зрозуміли?..
Президента дяка...»

Кучму знову оберемо –
Будем жити краще.
А то прийде «чорний демон» –
Згинемо нізащо.

Вас відразу ж до Сибіру
Всіх відправлять знову...
І не буде більше миру...
Відберуть і мову...

Отож, любі громадяни,
Прийде «кінець світу...»
Кажуть же нам росіяни:
«Кучма наш спаситель».

Ті дарунки похапають –
Користуйсь моментом!
Отак влада обирає
Собі президента.

Дід Роман сміється: «Бачте,
Це для риб принада.
Щоб дурна клювала краще.
Поцілують ззаду!..

Ті дарунки – брудні кроки
За пенсійні гривні...
Не дають її два роки
Шахраї огидні.»

Нема сорому у влади:
Для такої цілі

Вона кине «кістку в стадо» –
І зробила «діло...»

Обирайте чесно люди –
Це вам не забави...
Бо ніколи в нас не буде
Справжньої держави...

16.07.99 р., с. Сердюківка, Черкаська обл.

ЮДА – 2

За долю Вітчизни піднялись:
Серця їй свої віддали,
Негідника Кучму прогнали,
До влади тебе привели...

Ти клявся тоді на Майдані,
Що будеш народу служити.
Ті клятви лишилися обманом:
Ми мусимо й це пережить...

Зганьбив ти довіру народу
І нас обдурив назавжди.
Ти зрадник слов'янського роду.
І хто тебе нам підсадив?..

Згубив ти ідеї Майдану,
Здобутки народу – продав,
Піддався на милість Пахана ***,
Що завжди «Козлом» тебе звав...

Брехливі та довгі промови,
А смислу не мають вони.
Наклеп – майже в кожному слові,
І служать вони Сатані.

Соратників, що по Майдану
Бездумно прогнав, осквернив.
Не світлом ти був, а туманом –
Не стерти такої вини.

Ти молишся Богу, пігмею, –
Фальшиві молитви твої.
Покути просив у людей би,
Яких ти так підло підвів.

За скільки ж срібляників, Юдо,
Ти «кинув» цей бідний народ?
Безсоромно нас опаскудив
З гори Президентських висот?..

Ти зрадник Вітчизни й народу!
Прокляття й ганьба на віки
Хай буде тавром твого роду!
З презирством – Твої земляки.

січень 2010 р.

СТЕП

Між Доном і Дніпром степи безкраї
Високе небо... Літо догора...
Шовкове море ковилу гойдає;
Шалена спека – не спада жара...

Свистять сурки. Застигла ціла згряя,
Мов вартові, пильнують вічний степ.
У небі сокіл степовий кружляє,
Шукає живність для своїх потреб...
Приходить вечір – цвіркуни сюркочуть,
Мов кличуть осінь, що ось-ось прийде.
Стоять чарівні і казкові ночі,
Щербатий місяць хоровод веде.

Ось зірка впала – в небі розписалась
...І страх у серці – виють скрізь вовки.
Кругом життя, лише воно дрімало
І хоронило у степах віки...

У сірім небі прошумів лелека:
Десь озеро сховалось в очерет,
Туди спішать на водопій здалека
Живі істоти із усіх окрест.

Та темний степ прорізав раптом вогник.
Там якісь люди – табір став на ніч.
І зовсім поруч птаха якась стогне,
А може, подає останній клич...

Гойдає небо зорі сині-сині,
Немов на хвилях мерехтять вони;
«Ведмедиця» вляглась на небосхилі
І дивиться на степ із вишини...

Лягла над степом ночі прохолода,
І гіркотою пахне скрізь полин.
За віком вік у цих степах проходить
Про це ми знали із старих билин...

Між Доном і Дніпром степи широкі,
Стрічає ранок море ковили.
Над ним давно пильнує простір сокіл
І мирно дзвонить жайвір з вишини...

3.09.2000 р.